

Over dolende beelden

Vroeger hebben we het al geschreven, in heel Europa is er geen enkele andere stad waar men zoveel met standbeelden rondtoert als in Oostende. Om dit te illustreren beschrijven we deze week de omzwervingen van het bronzen beeld «De Wind» van de hand van Emile Bulcke.

Onlangs werd «De Wind», het jonge meisje dat vol levensvreugde langs de zee loopt met een wapperende doek boven het hoofd, na vele jaren te hebben gestaan aan het Vuurkruisenplein ergens anders 'gedropt'.

«De Wind» werd door beeldhouwer Emile Bulcke (°1875-1963) aan Stad Oostende geschonken, bij wijze van dank omdat hij een reeks burgemeesterprotretten mocht leveren.

Aanvankelijk werd het meisjesbeeld in de reserve-afdeling van het toenmalig Stedelijk Museum voor Schone Kunsten ondergebracht. Dit tot grote spijt van Bulcke. Daarop werd er besloten om «De Wind» te plaatsen in de heemkundige afdeling van het museum. Maar toen het Heemkundig Museum, dat in de Koninklijke Schouwburg was ondergebracht, bij de afbraak van de schouwburg een ander onderkomen diende te zoeken, verhuisde het bronzen meisje opnieuw naar de reserveafdeling van het Museum voor Schone Kunsten in het Feesten Cultuurpaleis.

Het bronzen beeld «De Wind» van Emile Bulcke, ten tijde dat het in het Leopoldpark prijkte.

Driehoeken

Enkele jaren later gingen er toch stemmen op om het kunstwerk ergens in een park

te plaatsen. Op die manier kwam De Wind terecht bij de Trinkhall in het Leopoldpark. Maar toen ook die Trinkhall onder de sloophamer terecht

kwam, werd het naakte bronzen meisje verplaatst naar de parking van het stadhuis, in de richting van de Spoorwegstraat.

Bij de aanleg van een fontein op het Vuurkruisenplein kwam het beeld dan daar terecht, tot grote voldoening van veel Oostendenaars die meenden dat nu pas het werk van Bulcke tot zijn recht kwam.

Intussen prijken op het Vuurkruisenplein een groep witte driehoeken, die samen een modern kunstwerk moeten vormen. «De Wind» heeft dus —alweer— moeten wijken en waar ze het mooie meisje nu hebben neergeplant, heb ik intussen nog niet kunnen achterhalen. De verantwoordelijken die ik belde, gaven afwezig en de bewindsvoerders die ik wel te spreken kreeg, antwoordden me doodgemoedereerd „dat er momenteel toch veel ernstiger zaken aan de orde waren...”

Weinig kunstminnend

Persoonlijk vind ik het erg dat nog eens Emile Bulcke het slachtoffer is geworden van deze weinig kunstminnende daad. Deze Oostendse kunstenaar heeft in zijn leven in ieder geval niet steeds de lof gekregen die hij verdiende. Zo bijvoorbeeld is het Bulcke geweest die de Cerce Coecilia, samen met een groepje jonge vrienden, uit de grond heeft gestampt. Toen Bulcke omwille van beroepsredenen naar Schaarbeek verhuisde (waar hij in 1963 ook overleed), werd het in Oostende op den duur zo voorgesteld als zou James Ensor de stichter van de «Rat Mort» zijn. Toen Bulcke in het verre Brabant dan ook nog eens te horen kreeg hoe er in Oostende met zijn 'lopende strandmeisje' werd rondgezeuld, geraakte hij zwaar ontgoocheld in zijn geboortestad.

(Omer Vilain)